USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého právní věci žalobce: **V. K.,** proti žalovanému: **Státní pozemkový úřad, Krajský pozemkový úřad pro Plzeňský kraj, pobočka Tachov**, se sídlem T. G. Masaryka 1326, Tachov, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2022, č. j. SPU 341132/2021/Pše a ze dne 18. 1. 2021, č. j. SPU 443454/2020/Pše, o nesouhlasu Městského soudu v Praze s postoupením věci Krajským soudem v Plzni,

takto:

K projednání a rozhodnutí věci vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 57 A 15/2022 **je místně příslušný** Krajský soud v Plzni.

Odůvodnění:

[1] Žalobce podal dne 23. 2. 2022 ke Krajskému soudu v Plzni žalobu, v níž se domáhá vyslovení neplatnosti v záhlaví označených rozhodnutí žalovaného. Rozhodnutím ze dne 6. 1. 2022, č. j. SPU 341132/2021 Pše, žalovaný rozhodl o výměně nebo přechodu vlastnických práv k pozemkům v katastrálním území Ž. se zahrnutou navazující částí katastrálního území J. a N. D. tak, jak je uvedeno v příloze 1 předmětného rozhodnutí. Rozhodnutím ze dne 18. 1. 2021, č. j. SPU 443454/2020/Pše, žalovaný rozhodl o schválení návrhu komplexních pozemkových úprav v uvedených katastrálních území.

[2] Krajský soud v Plzni usnesením ze dne 28. 2. 2022, č. j. 57 A 15/2022-17, postoupil věc Městskému soudu v Praze, neboť dospěl k závěru, že žalovaný bez ohledu na vnitřní uspořádání jeho územních organizačních složek má sídlo v Praze. Vyšel přitom z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2020, č. j. 2 As 203/2018-37, a ze dne 27. 5. 2014, č. j. 2 As 2/2014-35, přičemž citací části posledně uvedeného rozsudku zdůraznil, že *„(...)Státní pozemkový úřad představuje koncentrovaný správní úřad s celostátní působností, jehož sídlem je Praha. Krajské pozemkové úřady nepředstavují samostatné správní úřady, nýbrž*

pouze dekoncentrované organizační složky s územní působností vymezenou územím krajů jako vyšších územních samosprávných celků (...).“

[3] Městský soud v Praze v souladu s § 7 odst. 6 věta druhá zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) vyjádřil s postoupením věci nesouhlas. S odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2015, č. j. Nad 288/2014-58, č. 3257/2015 Sb. NSS, uvedl, že rozhodují-li ve věcech pozemkových úprav v prvním stupni pobočky krajských pozemkových úřadů, je třeba tyto pobočky považovat za samostatné správní orgány ve smyslu § 7 odst. 2 s. ř. s. V předložené věci v prvním stupni rozhodoval Krajský pozemkový úřad pro Plzeňský kraj, Pobočka Tachov, a proto je podle městského soudu v této věci místně příslušným soudem Krajský soud v Plzni.

[4] Podle ustanovení § 7 odst. 2 s. ř. s. platí, že „[n]*estanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany. Má-li tento správní orgán sídlo mimo obvod své působnosti, platí, že má sídlo v obvodu své působnosti.*“

[5] Vymezením správního orgánu pro účely § 7 odst. 2 s. ř. s. se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve výše uvedeném usnesení, na které správně poukázal městský soud. Uvedl v něm, že ačkoli lze v institucionální rovině považovat Státní pozemkový úřad za jeden správní úřad s celostátní působností vnitřně strukturovaný do tří úrovní (ústředí, krajské pozemkové úřady a pobočky krajských pozemkových úřadů), v rovině kompetenční o něm jako o jednom jediném správním orgánu hovořit nelze. Přitom právě kompetenční vymezení rozšířený senát označil za relevantní hledisko pro určení, zda se v tom kterém případě jedná o správní orgán, jehož sídlo určuje místní příslušnost soudu. Klíčovým faktorem pro určení, zda kompetence dané entity dosahují požadované kvality, aby ji bylo možné považovat za správní orgán v uvedeném smyslu, je podle rozšířeného senátu jejich zákonné vymezení – tedy zákonné určení, kdo má tyto kompetence vykonávat, že mu nemohou být beze změny zákona odňaty a že se jich nemůže vzdát. Pokud daná entita musí podle zákona existovat a má určité kompetence, kterých nemůže být zbavena, pak samotná skutečnost, že podléhá určitému metodickému vedení a jiným formám kontroly ústředí a že je tedy v rovině institucionální pouhou součástí určité komplexní instituce, neznamená, že nemá charakter správního orgánu v kompetenčním smyslu.

[6] V tomto ohledu pak poukázal na § 2 odst. 4 zákona č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu (dále jen „zákon o SPÚ“), který vymezuje kompetenci krajských pozemkových úřadů rozhodovat v prvním stupni a že podobně je stanovena rovněž kompetence poboček krajských pozemkových úřadů rozhodovat ve speciálním případě pozemkových úprav podle § 2 odst. 5 zákona o SPÚ. Dále poznamenal, že této kompetence se dané entity nemohou samy vzdát, respektive jim nemůže být bez změny zákona odňata. Stejně jednoznačně je podle rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vymezena kompetence ústředí, které je především odvolacím orgánem proti

rozhodnutím vydaným v prvním stupni krajskými pozemkovými úřady či jejich pobočkami. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu proto uzavřel, že „[p]*obočky krajských pozemkových úřadů zřízené podle § 2 odst. 4 zákona o SPÚ, tedy podle zákonné úpravy účinné od 1. 1. 2013, jsou v případech, kdy rozhodují jako správní orgány prvního stupně v řízeních o pozemkových úpravách, správními orgány v kompetenčním smyslu s územní působností vymezenou organizačním řádem Státního pozemkového úřadu. Správními orgány v kompetenčním smyslu byly i pozemkové úřady podle § 19 pozemkového zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012. V takových případech je třeba pobočku krajského pozemkového úřadu, resp. okresní pozemkový úřad, považovat za správní orgán prvního stupně, jehož sídlo je určující pro místní příslušnost krajského soudu dle § 7 odst. 2 s. ř. s.*“

[7] Z uvedených východisek tedy vyplývá, že pro určení místní příslušnosti soudu je rozhodující sídlo žalovaného (pobočky krajského pozemkového úřadu), neboť ten v předložené věci rozhodoval jako správní orgán prvního stupně. Žalovaný má sídlo v Tachově, jenž se nachází v obvodu Krajského soudu v Plzni (bod 4 Přílohy č. 2 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů). Nejvyšší správní soud tedy shledal nesouhlas Městského soudu v Praze s postoupením věci důvodným, a proto podle § 7 odst. 6 s. ř. s. rozhodl tak, že k řízení o předložené žalobě je místně příslušný Krajský soud v Plzni, v jehož obvodu sídlí žalovaný.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 23. června 2022

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu